

Consell Tributari

Expedient: 664/5

El Consell Tributari, reunit en sessió de 9 de juliol de 2007, coneixent del recurs presentat pel Sr. S.D.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte i ha adoptat l'acord següent:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 10 de desembre de 2001, el Sr. S.D.G. interposa recurs contra la providència de constrenyiment i acumulació emesa amb referència EX- ..., per deutes en concepte d'impost sobre vehicles de tracció mecànica relatiu als vehicles amb matrícules B- ... (exercici 1994) i B- ... (exercicis 1994 a 1999); impost sobre activitats econòmiques meritat per l'activitat que es desenvolupa al carrer M., núm. ..., P... (exercicis 1992 i 1993); impost sobre béns immobles referent a la finca ubicada al carrer S., núm. ..., P... (3r i 4t trimestre de l'exercici 1995 i l'exercici 1996); i impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana liquidat per la transmissió assenyalada amb data 13 de març de 1998 de la finca ubicada al carrer S., núm. ..., P...

2.- El recurrent al·lega que no li correspon el pagament de l'impost sobre béns immobles ni el de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, ja que l'immoble objecte d'aquests tributs va ser adjudicat en acta de subhasta pública i aprovació de la rematada a favor del Banc..., S.A. el 4 de desembre de 1996, essent, per tant, l'entitat esmentada l'obligada a satisfer aquests impostos. Per altra banda, quant a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica manifesta que mitjançant escrit dirigit a l'Ajuntament, de data 9 de maig de 1997, va sol·licitar la baixa del vehicle amb matrícula B- ..., motiu pel qual només se li hauria de reclamar el pagament dels rebuts corresponents fins l'exercici de 1997, de manera que procedeixi convalidar l'impost de 1997 amb l'abonament efectuat el 27 de març de 2000, mentre que el vehicle amb matrícula B- ... es va cedir a l'Ajuntament després d'haver estat retirat de la via pública per la grua municipal. Quant a l'impost sobre activitats econòmiques, al·lega que l'import del deute és excessiu, ja que l'activitat comercial que realitzava li va donar beneficis pobres en dur-se a terme en un tercer pis i haver d'efectuar la major part de les

gestions a les empreses dels possibles clients, per la qual cosa mostra la seva disconformitat amb els coeficients de ciutat i de situació aplicats que quadrupliquen la quota de tarifa.

3.- Mitjançant ofici de data 22 de setembre de 2006, aquest Consell va sol·licitar a l'Institut Municipal d'Hisenda el justificant de notificació de la liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. Aquest document, segons resposta de l' Institut rebuda el 6 d'octubre de 2006, no està disponible en format digital i tampoc no consta en els arxius municipals.

4.- Consten a l'expedient còpies dels següents escrits presentats pel recurrent: el 13 de maig de 1997 amb motiu de la recepció de la providència de constrenyiment referència EX- ..., en el qual s'acompanya l'acta de cessió del vehicle matrícula B- ... a la Guàrdia Urbana, emesa el 15 de febrer de 1996, i en la qual es formulen per primer cop les al·legacions abans ressenyades; el 31 d'octubre de 1997 amb motiu de la recepció de la providència de constrenyiment referència EX- ..., en el qual s'al·lega que el vehicle matrícula B- ... es troba immobilitzat a Astúries des de principis de 1996, sol·licitant que es procedeixi a donar-lo de baixa i s'anul·lin els deutes corresponents, així com els relatius a l'impost sobre béns immobles per no ser propietari de la finca des del dia 4 de desembre de 1996; el 13 de febrer de 1998, pel qual s'aporta l'acta de subhasta de data 4 de desembre de 1996 dictada en el procediment sumari de l'article 131 de la Llei hipotecària núm. ..., tramitat davant del Jutjat de Primera Instància núm. ... de Barcelona; en dates 15 de juny de 1998 i 15 de febrer de 1999, pels quals es torna a sol·licitar la baixa del vehicle matrícula B- ..., així com l'anul·lació dels càrrecs girats per l'exercici de 1996 i posteriors; i l' 11 d'octubre de 1999 amb motiu de la recepció de la providència de constrenyiment referència EX- ..., en el qual se sol·licita poder abonar l'impost sobre vehicles de tracció mecànica del vehicle B- ... corresponent a l'exercici 1999, a fi de donar-lo de baixa a la Prefectura Provincial de Trànsit.

5.- Tanmateix, consten la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de data 28 d'agost de 1997, per la qual s'acorda d'anul·lar els càrrecs en concepte d'impost sobre activitats econòmiques dels exercicis de 1994 a

1997, i en concepte d'impost sobre vehicles de tracció mecànica pel vehicle B- ... de l'exercici 1996; i la resolució del mateix òrgan de data 24 de desembre de 1998, per la qual s'acorda desestimar el recurs presentat el 15 de juny de 1998, resolució que va ser notificada el 27 de gener de 1999 al domicili del recurrent, situ al carrer P., núm. ..., P..., essent rebuda pel Sr. S.D.S., amb DNI núm.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Abans d'entrar al fons de les qüestions plantejades, i tenint en compte l'antiguitat dels càrrecs reclamats, procedeix examinar d'ofici la seva possible prescripció, segons estableix l'article 67 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària (en endavant LGT), aplicable al cas present per motius temporals. En aquest sentit, segons l'article 64 LGT, prescriuen als quatre anys tant el dret de l'Administració per a determinar el deute tributari mitjançant la liquidació oportuna com l'acció per a exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats, termini que es començarà a comptar, segons l'article 65 LGT, des del dia que finalitzi el termini reglamentari per a presentar la declaració corresponent (en els tributs de cobrament periòdic per rebut i en els exercicis posteriors a l'alta s'ha d'entendre que el termini de prescripció es compta des de la data de la meritació), o des de la finalització del període voluntari de pagament, i que s'interromp per qualsevol actuació administrativa, realitzada amb coneixement formal del subjecte passiu, conduent al reconeixement, regulació, inspecció, assegurament, comprovació, liquidació o recaptació de l'impost meritat per cada fet imposable; per la interposició de reclamacions o de recursos de qualsevol tipus; o per qualsevol actuació del subjecte passiu conduent al pagament o liquidació del deute, segons estableix l'article 66 LGT.

Segon.- Si apliquem les consideracions legals anteriors al cas present, en resulta el següent:

1.- Les quotes girades pel vehicle matrícula B- ... (exercicis 1994 a 1999) van ser notificades mitjançant la publicació d'edictes en el Butlletí Oficial de la Província, de conformitat amb el previst per l'article 124.3 LGT, ja que el recurrent ostentava la condició de titular del vehicle des de la seva matriculació el 3 de gener de 1990 i va ingressar el tribut d'aquell any mitjançant autoliquidació, la qual va produir l'alta en el padró fiscal segons l'article 68.4 de l'Ordenança fiscal general de 1990. La

posterior presentació pel recurrent, el 13 de maig de 1997, de l'escrit citat als antecedents amb motiu de la recepció de la providència de constrenyiment núm. EX- ..., en la qual s'inclouïen els càrrecs dels exercicis 1994 a 1996, juntament amb la notificació de la providència de constrenyiment núm. EX- ..., en la qual s'inclouïen els càrrecs de 1994 a 1999, rebuda el 14 de setembre de 1999 pel Sr. S.D.S., amb DNI núm. ..., constant a l'acusament de recepció l'anotació de "familiar", així com la interposició del recurs que ens ocupa i l'abonament el 23 de juny de 2004 dels càrrecs per aquest vehicle amb excepció del corresponent a l'exercici 1994, són actuacions que interrompen el termini de prescripció dels deutes dels exercicis 1995 a 1999. No passa el mateix amb el deute de 1994, ja que en aquest cas sí que ha transcorregut sense interrupció el termini de prescripció comptat des de l'última actuació que el va interrompre, això és, la interposició del present recurs el 10 de desembre de 2001.

2.- El deute pel vehicle matrícula B- ... (exercici 1994) es va notificar igualment mitjançant la publicació d'edecte al Butlletí Oficial de la Província, de conformitat amb el que preveu l'article 124.3 LGT, en haver abonat el recurrent la liquidació dels exercicis 1990 (d'alta en l'impost) a 1992 (rebut núm. CR- ...). Amb tot i això, en haver transcorregut més de quatre anys des de la data d'interposició del recurs sense que consti cap actuació interruptiva, cal declarar prescrita l'acció per a exigir el pagament d'aquest deute.

3.- La liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques de l'exercici 1992, corresponent a l'alta en la matrícula de l'IAE, i ja que el recurrent es trobava d'alta en el padró de l'antiga llicència fiscal, va ser notificada mitjançant el sistema de personament, de conformitat amb el previst a l'apartat tercer de la disposició transitòria tercera de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals (introduït per l'apartat quart de la disposició addicional dinovena de la Llei 18/1991), i a l'article 13 del Reial Decret 1172/1991, de 26 de juliol, pel qual es dicten normes per a la gestió de l'impost esmentat. La liquidació de 1993 va ser notificada de forma col·lectiva mitjançant la publicació d'edecte al Butlletí Oficial de la Província. La presentació pel recurrent, el 13 de maig de 1997, de l'escrit ja esmentat, en el qual exposava les mateixes al·legacions abocades en el present recurs quant a aquest tribut, juntament amb la notificació de les providències de constrenyiment núm. EX- ..., ja referida en el punt primer, i EX- ..., a la qual s'inclouïen ambdós càrrecs, rebuda el 6 de novembre de 2001 pel propi recurrent, constant a l'acusament de recepció el seu DNI núm. ...; més la interposició del present recurs i l'abonament el 23 de juny de 2004 dels dos càrrecs, són

actuacions que interrompen el termini de prescripció d'aquests deutes. Amb tot i això, ja que de conformitat amb el segon paràgraf de l'article 90.2 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, en el cas de baixa per cessament en l'exercici de l'activitat procedeix el prorrateig de la quota de l'impost per trimestres naturals, amb exclusió del trimestre en què es produeixi aquest cessament, i que en l'expedient consta la baixa del recurrent en el padró de l'impost des del 21 de setembre de 1993, procedeix retornar les quantitats ingressades indegudament pel quart trimestre de 1993 amb abonament d'interessos.

Tercer.- Quant a les al·legacions relatives al vehicle B- ..., val a dir que l'impost sobre vehicles de tracció mecànica grava la titularitat dels vehicles d'aquesta naturalesa que siguin aptes per a circular per les vies públiques, considerant apte per a la circulació qualsevol vehicle que hagi estat matriculat en el registre públic corresponent, mentre no hi causi baixa (article 93 Llei 9/1988), i es merita el primer dia del període impositiu, que coincideix amb l'any natural (article 97 Llei 39/1988), essent subjecte passiu de l'impost la persona al nom de la qual consti el vehicle al permís de circulació (article 95 Llei 39/1988), i corresponent la gestió, liquidació i recaptació del tribut a l'Ajuntament del domicili que consti en aquest permís (article 98 Llei 39/1988). En conseqüència, i tenint en compte que en la data de meritació de l'impost en els exercicis de què es tracta, el vehicle tenia el permís de circulació a nom del recurrent amb domicili situ a Barcelona, carrer S., núm. ..., s'han de considerar ajustades a dret les liquidacions constrenyides.

Quart.- Tampoc no poden prosperar les al·legacions formulades en relació a l'impost sobre activitats econòmiques, ja que l'art. 79 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, defineix aquest impost com "un tributo directo de carácter real, cuyo hecho imponible está constituido por el mero ejercicio en territorio nacional de actividades empresariales, profesionales o artísticas, se ejerzan o no en local determinado y se hallen o no especificadas en las tarifas del impuesto", essent irrellevant l'obtenció d'un major o menor benefici, ja que el tribut no grava els beneficis sinó el mer exercici de l'activitat, mentre que els elements determinants per al càlcul de la quota són l'epígraf en el qual s'inclou l'activitat, la categoria fiscal de la via pública on es desenvolupa i la superfície que s'hi destina, els quals no s'alteren pel fet que el local es trobi a peu de carrer o en un pis.

Cinquè.- Quant a les al·legacions referents a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana meritat per la transmissió de la finca ubicada al carrer S., núm. ..., P ..., mitjançant subhasta judicial efectuada en procediment sumari de l'article 131 de la Llei hipotecària, cal tenir en compte que la reiterada jurisprudència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem (sentències de dates 15 de juliol de 1991, 10 de febrer de 1992, 21 de juliol de 1995 i 13 de març de 1997, entre d'altres) ha entès que la data que s'ha de considerar a efectes d'aquest tribut com a data de transmissió en els casos d' alienacions judicials forçoses dutes a terme mitjançant subhasta pública, és la de l'acte judicial d'adjudicació de la subhasta ja que “el acto de adjudicación del inmueble en subasta pública judicial es suficiente para justificar el título dominical, y con él el momento del devengo o el cierre del período impositivo del Arbitrio de Plus Valía, aunque no sea bastante para poder efectuar la inscripción registral habida cuenta del sistema vigente de transmisión y adjudicación del dominio de los inmuebles, ...” de manera que “el otorgamiento de la escritura -o, en el caso del proceso judicial sumario del artículo 131 de la Ley Hipotecaria el auto final confirmatorio del inicial por el que se aprueba el remate- constituye, pues, con los otros elementos complementarios comentados, una condición de eficacia del estricto acto procesal de enajenación forzosa, condición que no es resolutoria, pues en tal caso la tercería de dominio no sería admisible después del remate mismo, sino suspensiva, de naturaleza análoga a la civil de tal carácter y regulada por el artículo 1114 del Código Civil, con la secuela de que, en principio, la adquisición de los derechos dependerá del acontecimiento integrante de la condición (en nuestro caso, la consignación del precio y la entrega ficta de la cosa), pero con el resultado definitivo de que, realizados estos dos actos, se entiende que el rematante adquirió el dominio de lo adquirido desde el día del acta o resolución judicial aprobatoria del remate, ya que los efectos de la obligación condicional de dar, una vez cumplida la condición, se retrotraen al día de la constitución de aquélla, a tenor del artículo 1120 del Código citado.”

Aquesta concepció s'ha de matisar en els casos en què qui postula a la subhasta pública ho fa en qualitat de cedir la rematada a un tercer. Al respecte, la sentència de 26 de novembre de 1994 (RJ 1994\9114), en enjudiciar un cas idèntic al que ens ocupa (essent adjudicatària de la subhasta judicial una entitat bancària en qualitat de cedir el remat a un tercer), ha entès que la concepció anterior “no queda, en realidad, desvirtuada por el hecho de que, como acontece en este caso, el adjudicatario

en la subasta (la Caja de Ahorros Provincial de ... acreedora) lo hiciese en calidad de ceder el remate a un tercero, pues, en tal clase de supuestos, se liquidará una sola transmisión en favor del cesionario cuando al mismo se le otorgue la escritura de venta por el deudor o por el Juez o cuando se dicte, en su favor y a su nombre, el auto aprobando definitivamente el remate y la adjudicación del inmueble subastado, en cuanto, perfeccionada y consumada la enajenación con la aprobación del remate y sucesiva o simultánea cesión del mismo (actos, los dos, realizados ante la presencia del Juez y bajo la supervisión del fedatario o secretario judicial), lo único que en tal momento queda por determinar, con la coetánea formalización de la transmisión dominical (pero con efectos retroactivos a aquel momento anterior de la aceptación de la cesión del remate), es la definitiva aprobación, por parte del Juez, del remate y de la cesión y/o adjudicación del mismo al tercero.” I entrant en el cas concret plantejat, afirma que:

“En el presente caso, si se examina el Auto de 9 marzo 1988, se observa que, en su Hecho Tercero, se dice que «la parte actora -del proceso judicial sumario del artículo 131 de la Ley Hipotecaria- se adjudicó la finca hipotecada, en la tercera subasta, por la cantidad de 10.000.000 pesetas, con la facultad de ceder a terceros el remate», y que, «transcurrido el plazo legal para mejorar la postura, por providencia de 15 de diciembre de 1986, se aprobó el remate a favor de la parte actora, con facultad de ceder a terceros, por la cantidad expresada»; y, en el Hecho Cuarto, se añade que, «cedido el remate, mediante escrito de la misma fecha de 15 de diciembre de 1986, en favor del señor S.P. y dos más, éstos, el 22 de diciembre siguiente, comparecieron ante el Juzgado aceptando la cesión de la finca y solicitando que se expida el correspondiente auto de adjudicación». Auto, por el que se procedió a aprobar el remate en favor de los tres cesionarios, que, según hemos indicado, se dictó, de conformidad con la regla decimoséptima del artículo 131 de la LH, el 9 de marzo de 1988, y sirvió, obviamente, de título formal suficiente para las consecuentes anotaciones registrales.

“Tal auto, de acuerdo con todo lo que hemos venido exponiendo, podría ser reputado como la realización de la condición suspensiva de eficacia a que estaba supeditado el acto complejo de la enajenación judicial forzosa integrada por la simbiosis del remate y cuasi-sucesiva cesión del mismo cerrada el 22 de diciembre de 1986; y, en consecuencia, retrotraídos los efectos de la resolución definitiva de adjudicación a tal fecha, podría, asimismo, considerarse que el título y el modo determinantes de la adquisición de la propiedad de la finca por los cesionarios del remate (y, con ellos, la

materialización de la transmisión y el simultáneo devengo del Impuesto) tuvieron lugar, no el 9 de marzo de 1988, sino el 22 de diciembre de 1986 (cerrándose, en tal fecha, el período impositivo).

“Sin embargo, como el hoy apelado, ha venido consintiendo y admitiendo, a tenor, quizás, de la tesis iusprivatista -antes apuntada- de la subasta o de la enajenación judicial forzosa, que la transmisión, en su favor, de la finca subastada, no se consumó hasta el Auto de 9 marzo 1988, es ésta, forzosamente, como acto propio del mismo obligado tributario (que la Sala, ahora, no puede desvirtuar, so pena de incurrir en una clara incongruencia), la fecha en que, indefectiblemente, ha de entenderse cerrado el período impositivo (iniciado, evidentemente, como colofón de todo lo hasta aquí razonado, no el 15 de diciembre de 1986, sino cuando se produjo la anterior transmisión, el 14 de julio de 1981)...

“Y como se ha venido entendiendo por la doctrina y la jurisprudencia del Tribunal Supremo, la cesión de remate, figura muy arraigada en nuestro proceso de ejecución, y definible como el acto procesal, público y solemne, por el que el rematante (hoy, en día, la LECiv habla sólo de ejecutante) transmite a un tercero el derecho subjetivo a adquirir la cosa subastada en un proceso, no genera, sin más, la traslación de la cosa subastada y rematada (pues aún no se ha adquirido); en realidad, lo único que se transmite al cesionario es el derecho (único ostentado por el rematante, ejecutante o no) a adquirir la cosa, mediante la aceptación coetánea o sucesiva de la cesión, por el precio ofrecido en la subasta. Dicha cesión, al materializarse dentro de un proceso y producir efectos procesales, es, pues, un contrato típico procesal, que exige, para su validez, que las dos partes interesadas (el rematante cedente y el cesionario) tengan capacidad negocial para adquirir la cosa subastada; y las Leyes 34/1984 y 19/1986, antes citadas, subsanando las imprecisiones y omisiones anteriores de la LECiv y de la LH, especifican la forma de realizar la cesión (comparecencia ante el Juzgado) y la necesidad de que el cesionario la acepte y el plazo durante el cual puede efectuarse (previa o simultáneamente al pago del precio).

“Su fundamento se halla en que, siendo el remate un derecho subjetivo, nuestro ordenamiento permite la transmisibilidad de esa clase de derechos. Y su ventaja es tanto el permitir licitar en interés de terceros sin tener poder en forma de ellos como, sobre todo, el obtener el beneficio fiscal de evitar el pago de dos adquisiciones ...”.

Per tot això, el Tribunal conclou que “... en el presente caso no existe més que una sola transmissió, la de los deudores hipotecarios o del Juez al cesionario

apelante, y, por ende, un solo devengo del Impuesto cuestionado. Y el período impositivo abarca, desde el año 1981, fecha de la adquisición anterior, hasta el momento de la transmisión actual, que, si bien es, dialécticamente, el de la aceptación de la cesión ante la presencia judicial, el 22 de diciembre de 1986, se pospone, por lo que al cesionario o sustituto del impuesto se refiere, y por su propia voluntad, al día 9 de marzo de 1988 (sin que esto último afecte, obviamente, a los intereses económicos de los deudores hipotecarios o contribuyentes, cuyo dominio sobre la finca subastada concluyó, en virtud de la tesis iusprocesalista sustentada por este Tribunal en torno a la enajenación judicial forzosa y a la naturaleza atribuida a la cesión del remate, en la fecha en que ésta se aceptó).”

Sisè.- En conseqüència, cal concloure que la transmissió de la finca de mèrits es va produir, no el 13 de març de 1998, tal i com consta a la liquidació constrenyida, data en la qual es va dictar l'auto judicial pel qual es va adjudicar la finca a G.D.P., S.A., sinó el 13 de desembre de 1996, quan Banc..., S.A. hi va cedir el remat a favor, ja que aquest auto judicial, en tant que resolució definitiva d'adjudicació, s'ha d'entendre com la realització de la condició suspensiva d'eficàcia a què estava supeditat l'acte complex de l'alienació judicial forçosa, i els seus efectes es retrotrauen a la data en què es va produir la cessió del remat al cessionari. Així doncs, el període impositiu abarca des de l'11 de maig de 1990, quan el recurrent i la seva esposa van adquirir la firma per meitat i proindivís, fins el 13 de desembre de 1996, quan cal entendre transmesa la finca al cessionari del remat. En conseqüència, s'haurà d'anul·lar la liquidació constrenyida (núm. PV-...), que no consta notificada al recurrent, i procedeix girar nova liquidació en la qual es prengui com a data de transmissió el 13 de desembre de 1996, sense que hagi prescrit el dret de liquidar l'impost en no haver transcorregut quatre anys entre l'auto judicial de 13 de març de 1998, amb el qual va néixer el dret de practicar la liquidació en complir-se la condició suspensiva de l'acte d'alienació forçosa (art. 110.4 Llei 39/1988), i la interposició del recurs el 10 de desembre de 2001, en què es va iniciar de nou el còmput del termini de prescripció, el qual no havia transcorregut en la data en què consta pagat el deute (23 de juny de 2004).

Setè.- Per últim, procedeix desestimar les al·legacions relatives als deutes per l'impost sobre béns immobles del 3r i 4t trimestre de 1995 i de l'exercici 1996, les liquidacions dels quals van ser notificades col·lectivament mitjançant la publicació

d'edictes al Butlletí Oficial de la Província de forma plenament vàlida, ja que el recurrent estava donat d'alta en el padró de l'impost des de l'1 de juliol de 1985. La presentació el 13 de maig de 1997 d'un escrit del recurrent en el qual exposava les mateixes al·legacions sobre aquests càrrecs abocades en el recurs que ens ocupa, juntament amb la notificació de les providències de constrenyiment núm. EX- ... i EX- ..., ressenyades en el punt primer del fonament segon, i en les quals s'inclouïen aquests càrrecs, així com la interposició del present recurs i l'abonament el 23 de juny de 2004 d'aquests deutes, són actuacions que interrompen la prescripció. I en haver-se transmès la finca el 13 de desembre de 1996, data en què es va cedir el remat en el procediment judicial indicat, el recurrent en el moment de la meritació del tribut (1 de gener de 1995 i de 1996) i com a titular de l'immoble era subjecte passiu i obligat al pagament de l'impost, segons l'article 65 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs interposat; DECLARAR prescrita l'acció per a exigir el pagament de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica de l'exercici 1994 pels vehicles matrícules B- ... i B- ...; ANUL·LAR l'acte impugnat pel que fa a aquests conceptes i a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana meritat per la transmissió de la finca del carrer S., núm. ..., P...; RETORNAR les quantitats ingressades per aquest últim tribut i per l'impost sobre activitats econòmiques referent al local del carrer M., núm. ..., P..., corresponent al quart trimestre de 1993, amb abonament d'interessos; GIRAR liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana per la transmissió indicada amb data de tancament del període impositiu el 13 de desembre de 1996; NOTIFICAR-LA al subjecte passiu per al seu pagament en període voluntari; i CONFIRMAR el procediment de constrenyiment seguit per al cobrament dels deutes restants.